קבו א מיי׳ פי״ב מהל׳ קבו א נויי פייב נוסל תרומות הלכה כב: קבח ב ג מיי פייו מהלי

קרבן פסח הלי ח: קבט ד מיי פכ״ח מהלי שבת הלכה יט

טוש"ע א"ח סי׳ שלט סעי׳

יא: יא: קל ה מייי פי״ד מהלי

לאוין רט טוש"ע ח"מ סי' לה סעי' ו:

קלא ו מיי שם הלכה ד

יטוש"ע שם סעי׳ ז: קלב ז מיי׳ שם הלכה ג

תוספות רי"ד

עדי' צריך בעדות הינומא כדתנן אם יש עדים שיצאה

בהינומא וראשה פרוע וכל

היכא דבעי׳ שני עדים

שלא יעידו שניהם על

ראיית קטנותז: ושהיה ואיית קטנותן: ושהיה איש פ' יוצא מבית הספר. פי' כשהיינו לומדים יחד

עם תינוקות בבית רבז

, קטנות ולא בעי׳ הכא

. גדול עומד עמו. שמעלים

מפרש בתרומה דרבנן כגון

. תרומות ח״ל או פירות

והימנוהו היי או פיוחנ והימנוהו רבנן בדרבנן. וה"נ בגודלו מעיד על

מה שראה בקוטנו אבל הקטן אינו מעיד שאע״פ

שמעלים בתרומ׳ ע״פ ע״א דוקא גדול אבל קטן לא וכן עבד ואשה לא

תנן שיהו נאמנים בכהונה

. רדחוז גרי שרוי' וא"א

כוזונן גבי שבויי ואיא במת בעלה הלכך אין הקטן נאמן בכהונה והוא

נאמן בשבוי׳ ומת בעלד

נאמן בשבו יומו בעק ולא תימא כ״מ שע״א נאמן גם עבד ואשה

. נאמנים שהרי במת בעלד

ולא היה מכשיר אשה

וקרוב כדתנן בפ' בתרא דיבמות. ר"א אומר אין משיאין את אשה ע"פ

ע"א ר"ע אומר לא ע"פ

אשה ולא ע״פ קרובים אלמא אע״ג דפליג ר״ע

. על ר"א ומכשיר בע"א

ע"פ קרובים א"כ אינו דין

. כלל להכשיר עבד ואשה

היכא דתנן תנן היכא דלא

תנן לא תנן. ובמקום שעבד

נאמן. ומקשה דלמא עבד

הוא מסייע ליה לריב"ל

דאריב״ל אסור לו לאדם

שילמוד את עבדו תורה

מיחירי לוה ממוו ררו או

פי׳ מסר כל נכסיו בידו

להכוים ולהוציא כמחורה

רבו או שקרא שלשה

טוש"ע אה"ע סי' ב

עדות הלכה ג סמג

ודלמא עבד כהן הוא ולאו מלתא היא

דמתניתין איירי שפיר שמעיד שחלק

לו תרומה דאורייתא אלא שאינו נאמן

להאכילו אלא בתרומה דרבנן:

ומה בהמתן של צדיקים. מפורש

ושהמקום הזה בית הפרם.

י מופח. בדיעבד אם עשה כבר

דלכתחלה מפרש במשנה (אהלות פי״ח

מ״ד) כילד בודקין י: בית הפרם

דרבנן. נראה דאפי׳ במקום הקבר

מקילין כמו בשאר שדה ואין לומר

דמקום הקבר מטמא באהל ומביא

רבינו ילחק ראיה מדתניא בפ"ק

למועד קטן (דף ה:) מלא שדה

מלויינת ואינו יודע מה טיבה יש בה

אילנות בידוע שנתחרש בה קבר אין בה

אילנות בידוע שאבד בה קבר ומאי

נפקא מינה כיון שעתה אינו יודע

מקום הקבר בין נחרש בין אבד אלא

שמע מינה דמקום הקבר טהור

כשנחרש ובית הפרס להכי הוי דרבנן

משום דהוי ספק טומאה ברשות הרבים

אע"ג דבעלמא טיהרו חכמים ספק

טומאה ברה"ר היינו היכא שהטומאה

מבוררת ולא נולד הספק אלא

באקראי ופעם אחרת לא יטמא כיון

שמקום הטומחה ידוע אבל הכא

שלעולם השדה בספק לא רצו למהר

:מע"ג דמדאורייתא טהור

הדרן עלך האשה

שנתארמלה

במקום אחר (גיטין דף 1.) ש:

ולא יותר ובא לטהר:

טהרות אבל בדיקה

לקמן לו. ד"ה
 לקמן לו. ד"ה
 לבלן, כ) יבמות לט:,
 בט ע"שן, ד) גיטין ז.

סוליו ה: ו. ז. ויבמות למ:ז.

ל"ה ס"ד השתח וכו'], 1) ברכות יט: עירובין ל:

פסחים לב: מ"ק ה: חגיגה כה: בכורות כט. נדה נו.,

נ) [ברכות יט: ע"ש], ק) [תוספתה פ"ג],

ט) וד"ה השתח ותוק׳ שבת

יב: ד"ה ר' נתן ותום' חולין

פסחים קו: ד"ה אישתלאין,

[תוספתא [תוספתא

תנן במאן דאמר אין חולקין לעבד בו'. ואם תאמר והא לא קאמר רבי יהודה דאין חולקין אלא בתרומה דאורייתא דמעלין ממנה ליוחסין אבל מתני׳ דאוקמינן בתרומה דרבנן דאין מעלין ממנה ליוחסין מודה דחולקין לעבד בלא רבו ואם כן אכתי תקשי

אפוטרופום שאו שהניח תפילין בפני רבו או שקרא שלשה פסוקים בבית הכנסת הרי זה לא יצא לחירות התם דאיקרי עבד מדעתו כי קאמרינן דקא נהיג ביה מנהג בנים: למבול לאכול בתרומה: בתרומה דרבגן: ושהיה חולק עמנו על הגורן: ודלמא עבר כהן הוא תנן כמאן דאמר "אין חולקין תרומה לעבד אלא אם כן רבו עמו דתניא יאין חולקין תרומה לעבד אלא אם כן רבו עמו דברי רבי יהודה רבי יוםי אומר יכול הוא שיאמר אם כהן אני תנו לי בשביל עצמי ואם עבד כהן אני תנו לי בשביל רבי במקומו של רבי יהודה °היו מעלין מתרומה ליוחסין במקומו של רבי יוםי לא היו מעלין מתרומה ליוחסין תניא יא"ר אלעזר ברבי יוםי מימי לא העדתי פעם אחת העדתי והעלו עבד לכהונה על פי העלו סלקא דעתך יהשתא ומה בהמתן של צדיקים יאין הקב"ה מביא תקלה על ידם צדיקים עצמם לא כ"ש אלא בקשו להעלות עבד לכהונה על פי חזא באתריה דרבי יוםי ואזל ואסהיד באתריה דרבי יהודה: ושהמקום הזה בית הפרם הוא: מ"מ בית הפרם דרבנן ידאמר רב יהודה אמר שמואל ימנפח אדם בית הפרם והולך יורב יהודה בר אמי משמיה דרב יהודה אמר יבית הפרם שנידש מהור מאי מעמא אי אפשר לעצם כשעורה שלא נידש ברגל: יועד כאן היינו באין בשבת: קסבר תחומין דרבנן: ואין נאמן לומר דרך היה לפלוני במקום הזה מעמר ומספר היה לפלוני

במקום הזה: מאי מעמא אפוקי ממונא לא מפקינן תנו רבנן יהנאמן התינוק לומר כך אמר לי אבא משפחה זו מהורה משפחה זו ממאה מהורה וממאה םלקא דעתך אלא משפחה זו כשרה ומשפחה זו פסולה ושאכלנו בקצצה של בת פלוני לפלוני ושהיינו מוליכים חלה ומתנות לפלוני כהן על ידי עצמו אבל לא על ידי אחר יוכולן אם היה עובד כוכבים ונתגייר עבד ונשתחרר אין נאמנים ואין נאמן לומר דרך היה לפלוני במקום הזה מעמד ומספד היה לפלוני במקום הזה רבי יוחנן בן ברוקא אומר נאמנים ר' יוחנן בן ברוקא אהייא אילימא אסיפא אפוקי ממונא הוא אלא ארישא וכולם אם היה עובד כוכבים ונתגייר עבד ונשתחרר אין נאמנין ר' יוחנן בן ברוקא אומר נאמנין במאי קמיפלגי ת"ק סבר כיון דעובד כוכבים הוא

לא הוה דייק ורבי יוחנן בן ברוקא סבר כיון דדעתיה לאיגיורי מידק הוה דייק מאי קצצה דתנו רבנן כיצד קצצה יאחד מן האחין שנשא אשה שאינה הוגנת לו באין בני משפחה ומביאין חבית מליאה פירות ושוברין אותה באמצע רחבה ואומרים אחינו בית ישראל שמעו אחינו פלוני נשא אשה שאינה הוגנת לו ומתייראים אנו שמא יתערב זרעו בזרעינו בואו וקחו לכם דוגמא לדורות שלא יתערב זרעו בזרעינו וזו היא קצצה שהתינוק נאמן להעיד עליה:

הדרן עלך האשה שנתארמלה

פסוקים בבה"כ ה"ז לא יצא לחירות. פי' לאו פסוקים בבה"כ ה"ז לא
"צא לחירות. פי' לאו
אומרים אי לאו
אומרים אי לאו דשחריה לא הוה יויף מיניה ולא הוי שביק ליה לנהוג [מנהג] ב"ח. ש"מ דיש עבד שלומד
אומרים אי לאו דשחריה לא הוה יויף מיניה ולא הוי שביק ליה לנהוג [מנהג] ב"ח. ש"מ דיש עבו בגורן וליחוש
תורה התם דאיקרי עבד מדעתיה. וכי קאמרינן דקא נהוג ב" מנהג בנים: ושהיה חולק עמנו בגורן וליחוש
דילמא עבד כהן הוא תנן אין חולקין תרומה לעבד אא"כ רבו עמו דברי ר' יהודה ר"י אומר יכול הוא
שיאמר אם כהן אני תנו לי בשביל עצמי ואם אני עבד כהן תנו לי בשביל רבי ובמקומו של ר' יוסי

שראבי (פסחים צב:). הדרן עלך האשה שנתארמלה לא היה מעלים מהרומה ליוחסים: ושהמקום הזה בית הפרס. פי הכי תנן בפי בתרא דאהלות החורש את הקבר ה"ז עושה בית הפרס עד כמה הוא עושה מלא המענה ק' אמה בית ארבעת קבין. פי׳ החורש אנו חוששים שמא המחרישה פזרה עצמות המת ועצם כשעורה ממנו מטמא במגע ובמשא אבל לא באהל פי׳ עד דאיכא שדרה או גולגולת שלמים או רוב מנין או רוב בנין ואנו חוששים שמא פזרה שברי עצמות חוששים שמא המחרישה פזרה עצמות המת ועצם כשעורה ממנו מטמא במגע ובמשא אבל לא באהל פ" עד דאיכא שדרה או גולגולת שלמים או רוב מנין או רוב בנין ואנו חוששים שמא פודה שברי עצמות מן הקבר לץ דמזרח מונה מן הקבר לץ אמה ותות בית הפרס והנכנס טמא שמא נגע או היסט עצם כשעורה שהוא מכוסה בעפר ולאו אדעתיה ואלו לץ אמה המונה אות בית הפרס הוא ני על נ' ולמה אנו מחמירים כ"כ ולא נעשה אלא ק' אמה ברוחב הקבר שהמחרישה מוליכה את העצמות אלא אנו חוששים שמא הוליכה והחזירה אות בית שדרך החורש לחדוש התלם ולחרוש עוד בצידו עד שיחרוש כל השדה לפיכך החמירו והחזיקו חכמים כל ק' וק' במודחו של קבר בכית הפרס ורבנו, פ"י ומ"ה האמינו בו ראיית הקטן וכשמעיד להקל ולא להחמיר כגון שהיו יודעים השדה שנחרש בה קבר אבל לא היו מכירים מקום הקבר שימדדו משם ק' אמה ובא זה והעיד שזה המקום הוא בית הפרס ולא יותר ומשום דבית הפרס דרבנן. הימנוהו רבנן בדרבנן. ולא להחמיר מאם לא היו יודעים שהוא בית הפרס וזה מעיד אני זוכר שהי' בית הפרס ומחזיקי בחוקת טומאה למה תולה הטעם משום דבית הפרס ההוא בשבת קסבר תחומין דרבנן. ומ"ה האמינוהו ראיית הקטן: אבל אינו נאמן לומר דרך היה לפלוני במקום הוה שהיה מספיד שם את מפרד שם את מספיד שם את מספיד שם את מספיד שם את מושרה עושה שם מעבד ומושב למתו כשהיו חוורים מבית הקברות. מ"ט אפוקי ממונא הוא ולא מפקי ממונא הוא ולא מפקי ממונא הוא ולא מפקי ממונא ביוני ברמיר ברכונים.

אפוטרופוס. מסר נכסיו בידו להכנים ולהוליא לסחורה: הרי זה לא ילא לחירות. ולא אמרינן אי לאו דשחרריה לא הוה יזיף מיניה ולא הוה שביק ליה לנהוג מנהג בן חורין. ושמעינן מינה דיש עבד שלומד תורה: בתרומה דרבנן. כגון תרומת חולה לחרץ או פירות

המנינהו להני להאכילו על פיהם: הכי גרסינן דתניה שחין חולקין תרומה לעבד כו'. ורישה דברייתה כהנת שנתערב וולדה בוולד שפחתה שניהן יוצאין לגורן ונוטלין חלק אחד שאין חולקין תרומה לעבד כו' הלכך אי אזיל חד מינייהו לא פלגינו ליה דלמא אתי לאחזוקי בכהן ודלמא האי ניהו העבד: במקומו של ר' יהודה. משום הכי אמר אין חולקין: בהמחן של לדיקים. חמורו של רבי פנחם בן יאיר בהכל שוחטין (חולין ז.): חוא בחתריה דרבי יוסי. שחלקו לו תרומה בגורן: ואסהיד באתריה דרבי יהודה. ושם לא היו חולקין תרומה לעבדי כהנים: בית הפרס. החורש את הקבר הרי זה עושה בית הפרס מאה אמה שכך שיערו שהמחרישה מולכת את עלמות המת ודלמא נגע או הסיט המהלך בו את עלם כשעורה שמטמח במגע ובמשח: מנפח אדם בית הפרס. וסומך על כך שאם יש עלם רואהו. ואע"ג דמאהיל לא חיישינן דאין עלם כשעורה מטמח בחהל עד דחיכח שדרה או גולגולת שלמה או רוב בנין או רוב מנין: שנידש. דישה רבה ברגלים הרבה: טהור. דתלינן לקולא ואמרינן כל העצמות נכתתו לפחות מכשיעור. אלמא חששא דרבנן בעלמה הוה: נחמן החינוק. להעיד בגודלו מה שראה בקוטנו: טמאה וטהורה סלקה דעתך. מה טומחה וטהרה יש לומר במשפחות: בקצלה. לקמן מפרש לה: של בת פלוני לפלוני. כשנשה פלוני הת בת פלוני: ושהיינו מוליכין כו' על ידי עלמו. אם כך העיד התינוק על ידי היה אבא שולח לו חלה ומתנות: אם היה עובד

> לדורות הבאים: הדרן עלך האשה שנתארמלה

יש: בית הפרס שנדש. גדריסת רגלי בני אדם (עורבין ל: ובעיד: מנותל נמועלי מנותלים מנותלים לשנות לבעות במותלים בים ו יש: בית הפרס שנדש. גדריסת רגלי בני אדם (עורבין ל: ובעיד: בבורות בש.). טהור. אף אספל לעום כשעורה שלו אסף לידם ברגלים העבירתן והבא לעשות פקחו יצדוק אם נידש ברגלים העבירתן והבא לעשות פקחו יצדוק אם נידש ויעצור, אבל לאכילת תרומה לא סמכיען עלה, שיכול להמתין, ובית הפרס מדבריהם ולא העמידום במקום כרת דפקח (פחים צב:). הדרן עלך האשה שנתארכולה

כוכבים ונתגייר. והעיד משנתגייר

שראה את אלה בנכריותו אינו

נאמן: דוגמא. אות וסימן זכרון

י) שייך אחר ד״ה בית הפרס, ל) [ועי היטב תוס׳ פסחים לב: ד״ה מאי בודקין ועוד תוס׳ בכורות גליון הש"ם גם' היו מעלין מתרומה ליוחסין. עיין ברכות דף טז

ע"ב תוס׳

:עומדין

. ל״ה

שהניח תפילין רבר. אין דרך עבד להניח מחילינ דמיינו שהומו תפילין, דמ"ע שהזמן גרמא היא, דלילה לאו זמן תפילין היא (שם). אין חולקין תרומה לעבד אלא אם כן רבו עמו. דלמה חתי להסוקי ליוחסין צמ:). אם כהן אני כו'.

מתרומה ליוחסיז. לאו מאכילחה אלא מחלוקה, הלכך אין חולקין לו דלא ליתי להסוקי ליוחסין (שם). השתא בהמתן של צדיקים. חמורו של רני פנחס כן יחיר (שם). אין הקב״ה מביא תקלה על ידם. שתחכל בהמה **לבר האסור לה** וחוליו ה:). מנפח אדם בית הפרס והולך. ננפיחה ואס יש כשעורה רואהו . ענם ענט כפעותי חניגה כה: ונשמט ממנו (חגיגה כה: וכעי"ז ברכות יט:) לכשל ליכא. ועלם כשעורה לא מטמא אלא במגע ובמשא, השתח שנט במגע ובמשח, הלכך מנסח כדי שלח יגעו רגליו בו והולך (נדה 11.) דכולת ספיקת משום דכולת היא נעלמות בלח בשר אינו מטמא באהל. וכשמנפח לפני רגליו, אם יש שם עלם גדול נראה

מאליו ועלם קטן נראה בנפיחה ואינו מסיטו בנפיחה ואינו מסיטו ברגליו (ערובין ל: וכעי״ז פטחים צב:) ואהל אין מטמאו, דהא אין טומאת אהל בעלמות אלא רוב בנין ורוב מנין (פסחים צב:) דאי דאורייתא הוא לא הוינן . מזלולין ביה כולי האי למסמך אנפיחה, והך בדיקה לעושה פסח אישמרי ולא לאוכלי מרומה, כדאמרינן בחומר בקודש (ברכות

מוסף רש"י אפוטרופוס. על דאי לאו דשתרריה לא הוה מספק כהן וספק עבד קחי (שם). במקומו של ר' יהודה היו מעלין